

bromera

Gemma Lluch

el-joc.com

EL-JOC.COM

Gemma Lluch

ESPURNA
bromera

3 d'abril. 10:00. A casa de Llum

Blues Before Sunrise d'Eric Clapton sona atronador. Llum, parada al mig de l'habitació, el mira estranyada, sense creure el que li diu:

—Què?

—Doncs això. El que t'he dit: m'ho he repensat i...
I no puc.

Ell la mira fredament, amb un gest a la boca entre el desdeny i la tristesa.

—Què?

—Abaixa la música i podrem parlar.

Ella agafa el comandament a distància i apuja el volum.

—Així no podrem parlar! Em sents?

Comença a moure's per l'habitació mentre ell agafa el comandament i lleva la música. Ella el mira, amb els ulls incrèduls, amb el rímel corregut per les llàgrimes.

—Què vols?

—Això que et deia..., que no podem continuar.

—Que no podem? Com que no podem? No pots tu!

—Bé, doncs, jo. És que... No estic preparat per a viure en parella. És massa fort... És que..., jo no en tinc la culpa. No puc fer-hi res, la situació ha canviat.

—Que no en tens la culpa? Que la situació ha canviat?
Quina situació ha canviat, eh?

—És que ara..., ara he trobat..., és que...

—De què parles? De la tia eixa del treball?

—És que ella no em pressiona. Jo necessite llibertat. Jo..., jo no tenia planificat res. Ha passat! Simplement ha passat.

—Ha passat? Com que ha passat? Em pots explicar com un *tío* que deia que m'estimava, que diu «necessite una setmana per a pensar», de sobte, va i s'enrotlla amb una altra tia. M'ho pots explicar?

La mira. Arronsa els muscles. Alça els palmells de les mans i dibuixa a la cara un gest de no saber res. Entre innocent i a mi no em mires.

—Escolta'm, *tío*! Però ets tu el mateix que fa uns dies es moria per mi? El mateix que deia «No puc viure sense tu»? Em vols dir què passa? Però..., no vas dir que la Carme era de la faena i prou?

—Ja, sí! Però jo..., jo estava fotut..., ella em consolava..., i...

—Però *tío*, tu..., tu de què vas? T'has ratllat o què?

—Escolta'm, Llum.

—No! Escolta'm tu a mi! Vas ser tu qui volia que visquérem junts. Vas ser tu qui em va dir que deixara la casa de la mare per vindre-me'n a viure ací. Ho recordes? O ho he somiat tot? Digues? M'ho he inventat jo?

—Però...

—Calla! No em vas prometre un paradís? Sí, amb eixa cara de *gilipolles* enamorat que posaves, em deies: «Confia en mi!», tu m'ho deies. Paraules teues. Paraules estúpides que vaig creure. Però què es pot esperar d'un..., d'un..., *gilipolles*!

—Ja, però ara..., és que ara és diferent, jo..., jo..., la veritat, jo no sé què vull, i mira, Carme..., resulta que també m'agrada Carme, i...

—Però..., però com pots tindre tanta barra, *tío*? Com he pogut enamorar-me d'un merda com tu.

—Escolta'm, Llum! No insultes, eh! Jo no sóc...

—Tu no ets què, eh? Immadur? Covard? Egoista? Egòlatra? Narcisista? Què no ets, exactament?

—Escolta'm, calma't un moment! Farem el que tu vulgues... Jo..., tampoc no cal que acabem malament. Mira, si tu vols podem ser amics, no?

Llum el mira mentre les llàgrimes continuen caient-li. Ell se li acosta, l'agafa del braç, però se'n desprén bruscament amb un «Deixa'm!». Se n'aparta, la mira i li diu:

—Llum, no t'ho prengues així, dona! Jo..., jo no volia que passara açò. És que tinc por, la veritat. Tinc por de comprometre'm, de viure junts. Som molt joves encara. Llum, mira, decideix tu, farem el que tu vulgues.

—Decideix tu? Què vols? Que a més prenga jo la decisió de deixar-te? Que et lleve la responsabilitat? Que tu et quedes lliure de culpa perquè pugues fer-te la víctima? «Ai, pobre de mi...» —Llum imita la seua veu burlant-se'n mentre es passeja per l'habitació agafant-se el cos—. «Pobre de mi..., jo la volia, però ella em va deixar... Va ser ella qui em va deixar...»

—Llum, per favor, t'estàs comportant..., ets..., ets cruel.

—Que sóc cruel? Com pots dir-me cruel a mi, *capullo*? Jo no he canviat, jo sóc on era. Ets tu qui ha

canviat les regles del joc. Em vas dir que necessitaves uns dies per a reflexionar i jo ho vaig respectar. Ho recordes? «Ai!, estic molt malament, no sé què fer, no sé què em passa.» I jo, com una idiota esperant. I sí que els vas aprofitar, sí! Si no és per Joana encara estic ací esperant. I tu, mentrestant, divertint-te, o no? Però..., com es pot ser tan cabró, eh?

—Llum, em trobava molt malament, em trobava perdut. No sabia què fer.

—I jo? Com creus que em trobava jo? Al cel? Vas dir que volies reflexionar, no anar a buscar el recanvi.

—Però jo creia que et trobaves bé... Jo pensava que...

—Jo creia què? Jo pensava què? Idiota, estàs malalt!

Llum, dreta, mira perduda a través de la finestra. Porta uns texans amples recolzats als malucs, un jersei amb ratlles blau i blanc. El cabell llis li cau per l'esquena. Els peus nus sobre el parquet. Les mans a les butxaques. Gira la cara i el mira.

—Llum, jo...

Més calmada, Llum amb les mans a la butxaca, amb la mirada al terra, li diu:

—És que ni has tingut collons per a dir-me que t'ho haves repensat i no volies que visquérem junts. Ni per a dir-me que t'haves enrotllat amb una altra. I ara..., ara què pretens? Que et diga jo que prou? Encara em demanes que et pose les coses fàcils? Jo al·lucine, *tío!*

S'asseu al sofà i recolza el cap entre les mans. Plora en silenci. Ell respira fondo, la mira, recupera el control de la situació.

—A veure, Llum! —la mira lentament, agafa aire i més tranquil li diu—. Podem quedar com a amics... Vindré a veure com et trobes... I..., deixem que passe el temps...

Se li acostava poc a poc. S'asseu al costat i comença a acaronar-li els cabells. Lentament, li acostava el cap al pit. Amb suavitat...

—Llum, has de refer-te, som massa joves per a compromisos, hem de viure...

...li gira la cara i mentre amb la punta dels dits li tanca els ulls, acostava els seus llavis als d'ella...

—Ets tan guapa...
i intenta besar-los.

—Fuig! Què vols? Digues!

—Podríem acomiadar-nos. No cal que ens barallem, no? Total, tampoc ha passat res...

—Que no ha passat res? Vés-te'n! Fora!

Conversa enregistrada amb Joana Blai

Després d'allò la Llum se va ratllar! Però molt, eh! Molt! Fins i tot va canviar el seu nom. Per Trinitati. Era per aquella pel·lícula que la tenia al·lucjada. *Matrix*. La coneix? Què me diu, no? Sí, home, la protagonista se deia Trinitati, que estava enamorada del Keanu Reeves..., bé el Keanu era l'actor que feia el personatge de Neo. Ell era el Neo i la Trinitati n'estava enamorada. No l'ha vista? Ui! L'ha de veure, eh, l'ha de veure!, perquè és que..., si no se li escaparà tot

este embolic. Xe, és fonamental que la veja! A mi, la veritat siga dita, no m'agradà molt. Era un embolic d'ordinadors. Que si la nostra realitat no era la realitat, que si era un programa creat per les màquines.

Quina cara fa? Mire, la pel·li comença que resulta que deien que hi havia una guerra amb les màquines, m'entén? Amb els ordinadors. I diu que els hòmens, bé les persones..., les persones enviaren una bomba perquè el sol no entrara, perquè resulta que les màquines s'alimentaven del sol, de la calor del sol. I va, i com que les màquines eren més espavilades que les persones, pensen i diuen..., bé!, no deien res, però jo li ho conte aixina. Resulta que de seguida descobriren que les persones donaven calor, així és que agarren les persones i les tenien com nosaltres tenim les gallines..., sí, home!, com en una granja, no ha vist els documentals de La 2, o què? Bé, i la vida..., la vida no era més que un programa d'ordinador que *nos* instal·laven al perol, bé, al cervell.

Un poc d'embolic, veritat? No res, gentola, però en forma de màquines. Però, no se pense, eh! Que açò no s'ha acabat. Resulta que esta Trinitati formava part de la resistència. És que no li ho he contat al principi per no embolicar-lo més, però resulta que unes quantes persones se n'anaren a viure al centre de la Terra i des d'allí lluitaven contra les màquines. Quin desgavell!

Bé, per fer-ho curt: el Neo era l'Enviat i l'havien de salvar del Matrix, que era el programa de l'ordinador. I la Trinitati era una de la resistència que l'ajuda a eixir i n'estava enamorada. Bé, també hi havia un altre personatge, un que se deia Morfeo, que era el guia. M-O-R-F-E-O? Ho entén

o no? L'any passat ho treballàrem a l'institut. El Morfeo era un déu grec, és el déu dels somnis.

I de la mort? Sí? També? Mira, això jo no ho sabia. Ostres, clar! No havia caigut!

Bé, continue, la Llum creia que era la Trinitat. O se feia passar per ella. Com vulga, total, és la mateixa estupidesa! És que, me tenia atacada, la veritat. Ja me dirà vosté si això té consistència o no ne té.

De tota manera l'ha de vore. Vosté no recorda una història als Estats Units amb aquella pel·lícula? No? Escolte, diu que uns xics creien que eren el Neo del *Matrix* i anaven vestits com el de la pel·lícula però, sap?, resulta que un dia entraren a l'institut i començaren a disparar, igual que en la pel·li, però clar!, ací morien de veres, de veres! Vaja, morts total! A la tele isqué, els uns morts, els altres plorant, la policia commocionada. Una història, tu! No ho veié? *Pues* isqué en tots els telenotícies i a l'hora de dinar, com sempre.

M'estic enrotllant, no? A vosté, el que li interessa és la Llum, no? Bé! Continue, el cas és que ella aconseguí baixar-la de la xarxa. Sí, amb l'ordinador l'aconseguí. Bé! Després de copiar-la, la viu així com tres-centes vegades. Bé, tres-centes o moltes voltes. El cas és que ne van ser massa, com ja sap vosté. Xe, tu, qui ho havia de dir! Tots pensàvem que s'havia ratllat molt, però clar, després del que li passà, qui no se ratlla un poc?

Home! És que el *tío* aquell fou un cabró. Eh! No fique eixa cara, les coses clares. Era un *tío*..., com li ho diria... És que des que el conegué, la Llum canvià. De sobte, ja no volia eixir a les nits. Clar que després de la putada que li féu, el que no volia era eixir de dia.

Perquè és que quan tingué el desengany tornà a canviar. Però més encara, eh! Anava vestida com la Trinita, la de la pel·lícula, tota de cuir negre. Se tallà el cabell molt curt i se'l tintà de negre, «azabache» que diu Paqui, la meua veïna andalusa. Sí, negre, negre. I tot amb gomina, cap arrere. Nosaltres *nos* burlàvem i li déiem que el Mario Conde estava més passat que passat. Li ho déiem perquè reaccionara, no crega vosté. Però ella, ca! A la seua. És que, la veritat siga dita, eh!, la Llum sempre ha sigut molt seua.

Quan començà a eixir amb ell... Mira que li déiem, tia, si no és dels nostres. Anava de seriós, sap? Que si cal responsabilitat, que si cal muntar una relació estable, que si cal viure junts... El molt cabró! I després va i s'acollona.

Que sí, *tío*, després de tots els sermons que nos predicava va el *tío* i li diu que necessitava reflexionar i va i s'enrotlla amb la tia eixa de la faena. I si no arriba a ser perquè jo els enxampe junts, el *tío* encara està reflexionant! El que jo dic, com està el personal! Mala gana t'agarra.

I la veritat, eh, jo no sé què li veia, la veritat. Perquè de cos..., se n'ha tirat altres mil vegades de més bons. De gustos? Si eren el cel i la terra! Home, no és que li agraden Los Chichos..., però, escolte, quasi, eh! Home!, l'únic és que li agradava Eric Clapton. A vosté també? Mire, podríem fer-ne un club. I la roba? Terrible, terrible!

No hi havia consistència! Això sí que li ho deia a ella: «Llum! Era un amor sense consistència!». Però ella, tretze són tretze... A vosté l'escolta? A mi tampoc. Sempre me diu

que sa mare és més jove que jo. Vaja!, que me diu *agiuela*. Ara que a mi..., a mi, la veritat, que me la bufa.

Però després d'això..., després d'això Llum desaparegué, la Llum enamorada i la de després. Fou com..., com diria..., com si... Fou com si... Com en *La noche de los muertos vivientes!* Sí, com una zombi! Exacte! Com si se li haguera aparegut un esperit i l'haguera posseïda.

Que li passà prompte? Què vol dir, que l'oblidà de seguida? Home, clar!, què vol?, morir d'amor o què? Més de dos dies de patir per un *tío* ja és una barbaritat. *Pues sí* senyor, ara!

6 d'abril. 19:00. A la terrassa del Café Lisboa

—Llum

—Sí, digues.

—On pares?

—Què importa? M'has telefonat tu, no? Què t'importa on sóc?

—Estàs sola?

—La pregunta exacta que em vols fer és: estàs amb un *tío*? Vols saber això, no? Digues!

—Bé..., sí..., amb qui estàs?

—I a tu, quines hòsties t'importa? Tu ja has triat. Has decidit deixar-me... Ho recordes?

—Jo? Això no és cert.

—*Tío*, vés-te'n a la merda i si pel camí trobes un psiquiatre..., vés-hi. Clic!

Llum penja el telèfon mentre mira Dani.

—Tia, si tractes així el mòbil el trencaràs. I val una pasta.

—A la merda!

—Era ell, no? Per què no l'envies a la merda, eh?

—I què creus que he fet? Regalar-li roses o què?

—Escolta'm, per què no li fem una putada? Alguna de grossa, eh?

Llum no l'escolta, no el mira, té els ulls en algun lloc del passat, recordant.

—Llum! Ei! M'escoltes? —pregunta Dani mentre li sacseja el braç—. Llum!

—No. No tinc ganes d'escoltar-te. Me'n vaig.

Llum s'alça de la cadira i, sense girar-se, puja a la moto, l'engega i se n'allunya. Dani, des de la taula on es feien un café, la mira allunyar-se. Joana l'interromp:

—És que la tia se ratlla molt, eh. Tu creus que és normal, digues? Creus que és normal que faça això?

—Joana, no, ja ho saps que no.

—Però és que va com una boja amb la moto, la veritat. A mi me té amb l'ai al cor, perquè..., perquè un dia se pegarà una castanya i damunt nos tocarà anar a l'hospital i tindré'n cura.

—Joana, per favor, entre tu i ella em poseu dels nervis.

—Ei, *tío*, no compares, eh! Al remat, qui se'n va de l'olla és ella, tu no ho vols vore, però ja voràs com nos donarà un disgust. El temps ho dirà, eh!

Conversa enregistrada amb Dani Dalmau

És que, és que va ser una putada, eh! Ell treballa. Crec que ha fet una enginyeria tècnica d'informàtica i ara treballa. Té un servidor d'Internet per a empreses. Des del principi li va dir que volia anar de seriós. Que volia que visqueren junts, fins i tot va parlar de casar-se en un futur. Però tot eren paraules, perquè ell no es movia del pis on vivia. Llum ho feia tot: va buscar el pis per als dos, s'hi va canviar..., i quan ho havia de fer ell, va començar a dubtar, a dir que era massa jove, que tal vegada s'havien precipitat. I li demanà temps.

Massa paraules. Però ella no ho veia. Llum no veia res. Va creure en ell. Jo crec..., crec que això la va al·lucinar... Sí, va ser això: les paraules. De sobte, tenia pressa per a fer-se major, per a viure en parella, per a anar-se'n de casa o... O per a confiar en algú, del tot, plenament, sense que t'enganyen.

Van ser massa coses. Enguany hem començat la universitat i eren massa coses juntes... Massa coses... Només tenim 19 anys... Com podíem enfrontar-nos a tot això soles? Jo ja sabia que aquell *tío* no era legal, però, mira!, Llum..., Llum s'hi va enamorar com una idiota. Qui ho havia de dir! Llum! Si li haguera passat a Joana, era normal, Joana és... Joana. Ja sap vosté com és. Què li n'he d'explicar, d'ella, eh!

És que, és que mentre ella creia que estava pensant, ell estava de festa. Si no és per Joana... Ostres, el dia que ho va contar a Llum! No sap, no sap quin disgust, Llum. Va agafar un pet, ostres! La vam haver de dur a casa.

I després... No..., no era normal tot el que..., tot el que li passava. Ja feia una setmana que estava fotuda..., i per un

tío! Crec que el que més la va fotre van ser les mentides, eh! Sí, i..., i sentir que l'havia utilitzada, sap vosté? Ella..., ella tenia uns canvis d'humor molt bèsties. Abans..., abans de tot açò era diferent, molt diferent, sap vosté?

Havia aconseguit superar el selectiu amb, amb bones notes i va començar a estudiar filosofia. Tots li vam dir que era un boja. Filosofia! Però qui estudia filosofia, eh, qui? I més, amb unes notasses com les d'ella! Jo què sé... Podria haver fet qualsevol cosa, però filosofia? Després, després no tindria faena, sap? Però clar, això, això no era un problema per a ella.

És molt bona amb l'ordinador i guanya una pasta *gansa*. Té unes màquines genials, pot fer tot el que vol. I entre els jocs i programes que pirateja i les pàgines *web* que dissenya es trau molts duros. Clar, així..., a qui li importa el futur.

A més havia dut una vida diferent, havia viscut molt. Els pares s'han separat fa uns anys i ella vivia amb la mare, des de sempre ha entrat i eixit de casa quan ha volgut. Té..., té molt bon rotllo amb la mare, però de tot açò no sap res, eh! És que Llum no li ho ha volgut contar. No sé com ha pogut dissimular tant, sap vosté? Bé, la veritat és que cada una duu la seua vida. El pare? El pare..., ni idea! Va desaparèixer fa temps. És un aventurer. Eixe també... Moltes paraules i després..., ostres, no sap vosté quin mal li va fer. Ara, de tant en tant, li envia una carta des del lloc del món on és, sap?

No! No havia tingut cap rotllo amb ningú! Vaja, rotllos de més d'una nit..., cap! I estar fotuda per un *tío*? En la vida! Abans..., abans d'ell deia que no volia enamorar-se, que l'amor era una merda i era un rotllo. I mira... Coneix

el *tío* aquest i cau com una idiota. Per què? Jo què sé! Això dels sentiments, jo no ho entenc gens, sap?

11 d'abril. 03:00. Diari de Llum

És tard. Molt tard. Avui és el primer dia que he pogut concentrar-me per a escriure de nou. Alguns dies d'aquesta setmana han estat un infern; uns altres, els he viscuts com en un somni. Somiar! De nou aquesta sensació oblidada. Odiada. De nou, aquest buit a la panxa que em transporta al passat. No el suporte.

Voldria entrar en un somni, un somni com *Matrix*, inventar una pel·lícula per a poder fugir de la vida. Del buit. Viure significa patir, intentar lluitar per ser feliç. Viure? Què és viure?

Fa una setmana que les coses ja no són com les havia imaginades. L'alcohol, la moto, eixir contínuament de nit, omplir el temps de coses i de gent m'ha ajudat a viure en un somni i passar tan adormida com m'era possible per damunt d'aquest sentiment que em transporta al passat.

Igual que aleshores, pensar en ell és pensar en les paraules que em deia: «Confia en mi!». Merda de paraules. I merda de mi per tornar a creure-les.

Per què ha tornat a passar? Després d'allò del pare, jo no volia confiar en ningú. Però, per què ho he tornat a fer? Jo no volia estar més d'un dia amb un *tío*. No puc escriure, no puc pensar en tot això o em tornaré boja. Me'n vaig!